

متن پرسش

با سلام: من خیلی غمگینم. ما نه در دنیا یه نفس راحت کشیدیم نه در آخرت. به نظرم همانطور که دنیا برای آقازاده های سرمایه دارست، آخرت هم برای آقازاده های معنوی است. تقریباً تمامی شخصیت های معنوی و عرفا از خانواده های پاک و مذهبی و روحانی بودند. زمینه ی سلوکشان در جمع خانواده و یا حوزه فراهم بوده. به نظرم اشخاص عادی مانند ما نباید بیخودی دنبال سلوک برویم. به جایی نمی‌رسیم و قنمان را می‌گیریم. و جز خستگی و یاس چیزی عایدمان نمی‌شود. ماهایی که والدینمان کم سواد بوده و حتی نمازشان یکی در میان می‌خوانند، و با افرادی زندگی می‌کنیم که فرق عید قربان با غدیر را نمی‌دانند، کجا زمینه و استعداد سلوک را داریم؟ مایی که اگر نمازمان کمی بیشتر طول بکشد با نگاه مورد تمسخر و اعتراض قرار می‌گیریم. در راه عرفان سرمایه اجتماعی از لازمت واجب است. این اطرافیانی که باهاشون زندگی می‌کنی به آدم انگیزه می‌دهند. با کسانی که زندگی می‌کنیم ناخودآگاه مانند آنها می‌شویم. حالا یک نفر را نام ببرید که خانواده و اطرافیانش خیلی مذهبی نبوده اند. این سرمایه اجتماعی را نداشته اند، و امکان ورود به حوزه را هم نداشتند در محضر کسی نبوده اند اما سالک شدند و به درجاتی رسیده اند. تا من قانع شوم و به تلاش چند ساله ام را ادامه دهم. فقط همین را می‌خواهم. لطفاً مثال معکوس نزنید؛ مثل پسر نوح و... مثال شبیه بزنید. من در تربیت حیدریه زندگی می‌کنم. واقعا شرایطی که در زندگی نامه های عرفا رو می‌خونم ندارم. لیسانسم. امکان ورود به حوزه ندارم که باهاشون هم‌نشین شم. کلاس های آزاد حوزه هر از گاهی میرم اما فقط تابستان و آن جو معنوی که باید رو نداره. من جیکار کنم واقعا؟ برخی وقتا میگم ولش کن خدا شرایط معنوی اطراف ما رو میبینه و ازمون توقع نداره. بیخیال سلوک. اما اگر دلم بیخیال این سوز می‌شد الان به شما نامه نمی‌نوشتم که. لطفاً سوالم بدون نام بنده در معرض دید عموم قرار بگیرد چون می‌دانم سوال خیلی هاست. یا علی

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: نمی‌دانم سلوک معنوی و انس با حضرت محبوب را چه می‌دانید؟! آیا نباید به آن‌هایی که بی‌سر و صدا در مسیر انس با حضرت حق قرار گرفته‌اند فکر کرد؟ در حدیث معراج خداوند به رسول خود «صلوات‌الله‌علیه‌وآله» می‌فرماید: دوستان واقعی خداوند همان افراد بی‌نام و نشانی هستند که در آسمان، بیشتر از زمین شهرت دارند، یعنی «طوبی للقربا». آیا رزمندگانی که بی‌سر و صدا ره یک‌ساله را یک‌شبه طی کردند، سالکان واقعی نیستند؟ که از گوشه و کنار روستاها و از

شهرهایی همچون تربت حیدریه به آسمان معنویت صعود نمودند؟ موفق باشید